

DET UPPVÄCKTA FOLKET

- SVERIGE FÖRE, UNDER OCH EFTER INBÖRDESKRIGET

Av Peter Harold

Detta är en analys, inte ett program!

Följande text har inte till syfte att uppvigla till brottslig gärning. Den är enbart skapad som en analys av tänkbara scenarios i händelse av en väpnad revolution eller uppror inom Sverige, genererat av ett utbrett folkligt missnöje mot förd politik i Sveriges riksdag, och den diskurs som råder inom medieetablissemangets snäva åsiktskorridor just i denna tid då detta skrivs. Och utifrån denna analys vill jag beskriva vilket förlopp som enligt min förmåga att förstå saker och ting kommer vara till störst fördel för landets medborgare.

Författaren

Ängelsberg vintern 2015/2016.

Kapitel ett: Från folkhem och välfärdsstat till multikulturell moras.

Vad är det som hänt, och vad har fått folk att bli medvetna om att vi befinner oss i ett nationellt krisläge?

Min analys utgår ifrån nuvarande situation där Sverige mycket hastigt utsatts för en hypermigration, samtidigt som vi redan under lång tid haft en massinvandring, vilket spätt på arbetslöshet, ökat bostadskrisen samt skapat segregerade bostadsområden, vilka p.g.a. etniska och kulturella koncentrationer bildat enklaver. Till detta kommer en socialistisk politik med högre skatter (som kommer leda till färre produktiva arbeten och ökad bidragsförsörjning) och skenande statsskuld. Politiken med att kombinera massinvandring och höjd statsskuld påbörjades redan av den borgerliga regeringen med stöd av Miljöpartiet som nu ingår i den socialdemokratiska regeringen.

Hyperinvandringen under 2015 har varit av sådan storlek att det redan överbelastade

Migrationsverket tvingats till diverse "fuskåtgärder" för att kunna bygga upp sin kapacitet. Bl.a. anlitas handläggare som inte har sysslat med ärenden kopplade till utlänningslagen och motsvarande förordningar. Dessutom har verksamheten medgivits att bedrivs utan krav på kostnadseffektivitet, vilket innebär att ett antal aktörer gjort sig förmögna på att härbärgera invandrare för statens räkning och på skattebetalarnas bekostnad.

Under 2015 har massinvandringen försvarats med att den är en humanitär insats. Detta argument har även legat till grund för tidigare år av hög invandring, men tillsammans med argumentet att Sveriges befolkning måste växa för att klara välfärden. Forskning visar dock att invandring inte ger den samhällsvinst som politiker och opinionsbildare i mainstream-fältet försöker påskina. Med andra ord kommer den nuvarande migrantkrisen att få ekonomiskt negativa följder tillsammans med att välfärdssystemet eroderar.

Den under 2015 år inträffade massinvandringen sägs vara frukten av inbördeskriget i Syrien. Detta stämmer delvis; de anlända människorna kommer även från andra länder med utbredd fattigdom. Den gemensamma nämnaren de flesta "flyktinggrupperna" har är att de kommer från muslimska länder. Eftersom de flesta politiker i Sverige anser att detta plötsliga och oväntade tillflöde av vuxna och ungdomar (oavsett kulturell bakgrund) är en skänk från himlen kan vi räkna med att flertalet av de anlända kommer att beviljas uppehållstillstånd och på sikt medborgarskap.

Politikerna kan inte vara omedvetna om att detta kommer att förändra utseendet på landet. Snarare tyder allt på att det är en medveten strategi, och ett önskat mål som politikerna hyser.

Vad politikerna kan vara omedvetna om - åtminstone de politiker som inte är invigda i den överparlamentariska maktelitens olika agendor - är att denna in flux av främst muslimer kommer ge sådana konsekvenser att svenska värderingar kommer motarbetas, och att vi kommer se fler konflikter mellan etniska svenskar och invandrare som valt att leva efter svenska värderingar, seder och traditioner, kontra de människor som valt att ta med sig sitt hemlands kultur, med minimal ambition att assimilera sig eller integrera sig i det nya landet.

Som jag nämnde är vissa politiker medvetna om detta, och har också medvetet eftersträvat att denna konfliktfyllda situation skall uppstå. Vi har dels den irländske affärsmannen och politikern Peter Sutherland (som varit EU-kommissionär och enligt uppgift är styrelseledamot i Bilderberggruppen) som varit i Sverige och gett anvisningar om vilken ideologisk approach FN förväntar sig av den svenska regeringen i samband med att flyktingströmmen ökar. Vi har också oligarken George Soros som genom sina stiftelser sprider "reseguider" för "ekonomiska flyktingar". Det finns många fler exempel.

På den svenska sidan har vi haft Miljöpartiet som varit tongivande under mandatperioden 2010-2014 i invandringsfrågor, och haft ett stort inflytande på statsminister Reinfeldts hantering av dessa frågor, såsom beslutet att tilldela permanent uppehållstillstånd till syriska medborgare som begär asyl, och förmåner till somaliska flyktingar.

Reinfeldt krönte sin gärning som folkutbytare genom sitt valtal där han uppmanade svenska folket att öppna sina hjärtan för de nya människorna.

Orsaken till denna politik har förklarats på olika sätt. Dels menar man att Reinfeldt hyste ett personligt hat till Sverigedemokraterna och deras invandringskritiska politik; dels menar andra att Reinfeldt medvetet ville ha en stor mängd invandrare till Sverige för att kunna framkalla ett haveri för den välfärdsstat som han kritiserade under sin tid som ordförande i Moderata Ungdomsförbundet. Ett mindre antal, men ändå tongivande debattörer, menar att Reinfeldt handlade på order av Bilderberggruppen. Efter valförlusten har Moderaterna sagt sig ha ändrat sin invandringspolitik 180 grader, men eftersom man önskar stå kvar i oppositionsposition saknar denna kursändring praktisk betydelse för partiet.

Sverige har gått in i ett krisläge p.g.a. invandringspolitiken.

Efter att Migrationsverkets hela kapacitet togs i anspråk (ifråga om att skapa övernattningsplatser i förläggningar, hotell och sedermera i tält) har Sveriges regering av praktiska skäl försökt att bromsa inflödet av migranter. Ideologiskt sett uttrycker både socialdemokrater och miljöpartister en önskan om att kunna "vrida på kranen" igen så snart som Migrationsverket och kommunerna betat av handläggningen av ansökningarna. Och på lokal nivå arrangerar man för fullt för att kunna ta emot de nyanlända, t.ex. genom att stänga ner vårdinrättningar, flytta åldringar till koncentrerade boenden, omdisponera offentliga lokaler, etc. Till detta kommer också omprioriteringar av de kommunala utgiftsposterna; tusentals nya skolklasser måste upprättas och bemannas i stort sett direkt här och nu. Detta även i kommuner som arbetat med långdragna effektiviseringsprocesser som i regel inneburit nedskärningar.

Det nya Sverige danas och det gamla förfaller.

Till detta kommer att den offentliga miljön dramatiskt förändrats. Redan före "Syrienvågen" kunde vi se hur till och med små samhällen fick en annan etnisk uppblandning. Ute i landsortskommunerna är det nu inte ovanligt att se burkaklädda kvinnor promenera omkring med syskonbarnvagnar och 3-6 barn i följe. Ljugarbänkarna har fått nya invånare, vilka inte i större omfattning talar svenska. I skolmiljön märks denna förändring av i form av elever som inte klarar av sin skolgång p.g.a. olika trauman, sämre inlärningsförmåga och avsaknad av baskunskaper. För att kompensera detta släpper man in nytillkomna till åldern äldre elever i yngre åldersgrupper, med vissa oönskade konsekvenser när några elever i klassen har kommit in en bra bit i adolescensen, medan de ursprungliga åldersriktiga eleverna knappt kommit in i puberteten.

Över lag anses dessa förändringar vara helt acceptabla utifrån ett allmänpolitiskt perspektiv. Svenska staten har tagit emot dessa människor, och landets kommuner ombesörjer deras försörjning tills de själva kan ta hand om sig. Även bland etniska svenskar i allmänhet säger förnuftet att man inte kan rikta hot eller våld mot dessa människor. Vad gäller att rikta kritik mot dessa människors existens säger lagen också att möjligheten till detta är inskränkt, företrädesvis genom lagen om hets mot folkgrupp. Inom den politiska och juridiska sfären vill man jämställa

kategorin "invandrare" med det som i lagtexten kallas för "folkgrupp".

Dock har samhällsbilden förändrats långt utöver att man i landsortskommunerna kan hitta enstaka eller hela grupper av burkaklädda kvinnor, eller män i underliga dräkter från deras hemländer. I storstäderna är koncentrationen av dessa människor däremot mycket högre inom vissa geografiskt avgränsade områden. Här har s.k. "utanförskapsområden" uppstått. En majoritet av invånarna utgörs av invandrare; sysselsättningsgraden är extremt låg: omfattande gängbildning och kriminella ligor; den sociala kontrollen inriktar sig på att invånarna skall behålla sin hemlandskultur. Satsningar som finansieras av skattemedel eller andra offentliga medel ger inte önskade resultat (eller mäts över huvud taget inte).

Till detta kommer en lokal anda där gänget och området bildar en pol gentemot det övriga svenska civilsamhället. Därför attackeras de kommunala lokalbussarna av stenkastande ungdomar. När polisen anländer angrips även dessa. I vissa områden kan räddningstjänsten inte agera utan poliseskort, och poliseskorten i sin tur förstärks med extra resurser för att skydda den eller de ordinarie patrullerna medan dessa utför sitt uppdrag.

Utöver dessa ligister finns alltså de grovt kriminella nätverken som begår så pass allvarliga brott som grov misshandel och mord.

Vid sidan av de yrkeskriminella och de allmänna ligisterna härskar också en ny ordning där (företrädesvis svenska) kvinnor och flickor har gjorts till lovliga byten för personer som begår övergrepp. Fenomen som gruppvåldtäkter har blivit vanligare och i många fall betydligt grövre, något som vetenskapligt förklaras med att det finns fler människor i Sverige idag som äger sämre förmåga att behärska sina impulshandlingar, samtidigt som det etablerats en kultur där flickor har lägre värde än unga aggressiva män. Kan detta få spridningar utanför de värsta kretsarna?

Detta är en högst summarisk bild av var vi står idag, och jag har både av utrymmesskäl och av ren glömska utelämnat en rad olika konsekvenser av de senaste årens massinvandring. Det skall konstateras att det aldrig i Sveriges moderna historia gått friktionsfritt när stora grupper migrerar hit, vare sig under 1950- och 1960-talet när italienarna kom, 1970- och 1980-talet med greker, eller 1990-talet när folk från det forna Jugoslavien flyttade hit. Bråk och brottslighet följde, men med tiden anpassade sig invandrarna som kollektiv och konflikterna minskade tillsammans med svenskens tillvänjning, även om det tog tid. Framgångsfaktorerna har varit produktivt arbete (italienarna) och en förmåga att interagera med svenskarna, såsom greker och jugoslaver lyckades med, samt den begränsade mängd som flyttat hit. Dessa villkor kan inte sägas vara uppfyllda med dagens invandringsvåg. Och statens lösning är att tvinga kommunerna att backa upp regeringens politik, och att finansiera detta med högre skatter och ökad belåning.

Om resultatet är till gagn för de etniska svenskarna står skrivet i stjärnorna. I vilket fall som helst har svenska staten skickat ett tydligt meddelande till svenska folket, och det är att alla skall bidra till att bytas ut av främlingar.

Och priset är alltså inte bara höjd skatt och skuldsättning av morgondagens svenskar, utan också våld, rån, sexövergrepp, kravaller, obehagliga kulturella yttringar som böneutrop, halalslakt, enklavisering, inskränkningar i yttrandefriheten, religiös intolerans, hat mot svenskar och svenskars kultur, o.s.v.

Är detta öde svenska folkets önskemål? Jag tvivlar starkt på det. Än värre, dessa förutsättningar gör det så mycket svårare för svenskar att vara välkomnade mot de som verkligen är i nöd eller som ärligt vill bidra med samhällsuppbyggnaden i vårt land.

Bröd och skådespel från staten skall fördröja kollapsen.

Det är rimligt att förmoda att vi redan nu närmar oss en tröskel för när svenska folket kommer att ha fått nog. Frågan är om svenska folket når denna tröskel innan välfärdsstaten eroderat så pass mycket att även det nya folket inte kan åtnjuta de förmåner som lockat dem till Sverige?

Svaret på den frågan är avhängigt av vilken prioritering som de styrande politikerna väljer att göra. Min övertygelse är att de mycket väl är medvetna om de hot som föreligger. De kommer att svara med både piska och morot. Piskan består i fortsatt stigmatisering av invandringskritiker. Till denna grupp kommer flera andra yttringsinriktningar att räknas in och kategoriseras som "hat" och "antidemokratiska". Jag räknar med att även vi libertarianer kommer att få smaka på piskan. Det kan inte uteslutas att vi får se några av oss bli drabbade av rättsliga efterspel, eller rent av tystas på ett eller annat sätt (false flag-operationer är att vänta, vilket skall ge staten ökade befogenheter att angripa sina meningsmotståndare med polisiära medel).

En del av den politiska strategin är att hålla folk okunniga om läget i samhället. Man kommer att försöka stärka sitt grepp om problemformuleringarna (läs "kontrollerad opposition" och stigmatisering av oliktankande i kombination med den fördumningsprocess som vi sett pågå länge i både medierna och politiken). Effekterna av detta kommer dock kräva att ett tillskott av ekonomiska resurser. Den akuta nedstängningen av välfärdssystemet kommer att förebyggas av fortsatt ökad statsskuld. Politikerna kommer anamma samma politik som i USA, och rädda sitt regeringsinnehav en mandatperiod i taget med hjälp av pengar som framtida skattebetalare skall betala tillbaka.

Men detta är bara ett försök att skjuta på det oundvikliga. Till slut kommer konflikten, och vad som blir den tändande gnistan kan vi bara spekulera om i dagsläget. Konsekvenserna kommer dock att bli ödesdigra, inte minst med tanke på att det finns krafter som väntar på att detta skall ske. Enligt min mening måste även frihetligt sinnade medborgare ge akt på utvecklingen och diskutera vad vi kan göra för att reducera skadeverknningen när katastrofen väl är ett faktum.

Kapitel två: Det svenska inbördeskriget.

Jag har berört de olika faktorerna som man med rätta kan förutsätta "irriterar" medborgarna i landet i olika grad när det kommer till invandringsfrågan. Vi har konstaterat att hyperinvandringen äger rum samtidigt som vi inte kan få upp sysselsättningsgraden hos etniskt svenska ungdomar (jobben finns inte); vi ser en invandrarkultur (företrädesvis islamsk) som inte harmoniserar med svenska värderingar, seder och traditioner; vi ser att invandringen är en nationalekonomisk belastning; vi ser att det också finns ett hot mot det svenska civilsamhällets fortlevnad.

Om svenska folket har någon som helst överlevnadsinstinkt i och med att situationen utvecklas från "allvarligt" till "mycket farligt" läge, torde vi kunna förvänta oss en reaktion i samband med övergång till "livsfara". Sen är det försent. Frågan om konsekvenserna kring förd politik är faktiskt redan ett vanligt samtalsämne. Man ser framför sig ett inbördeskrig. Och det är inte ens ett ämne som skiljer etniska svenskar från etablerade invandrare i vårt land. Tvärtom, båda grupper står inför de hot jag beskrivit i allmänna ordalag här ovan.

Vi kan förmoda att det finns någon motsvarande diskussion även i de läger som utgör motståndare till den svenska sfären och dess nation. Eller snarare, vi vet genom att analysera utspel av både islamister och s.k. moderata muslimer i Sverige och i andra europeiska länder, att det finns ett önskemål om att "erövra" Sverige, antingen politiskt, kulturellt, ekonomiskt eller genom att besätta det med våld. Jag vill här referera lite till den utveckling vi ser med allt tydligare enklavisering. Det är med andra ord inte en fråga om/iffall Sverige islamiseras; det är en fråga om i vilken takt detta sker, och vilka konsekvenser detta ger.

Häriifrån övergår jag från att konstatera det som lätt kan påvisas vara ett faktum redan idag, till att ägna mig åt diverse tankeexperiment om framtiden. Jag upprepar än en gång: detta är inte en handbok för genomförandet av revolutionära aktiviteter. Det är inte heller en uppmaning till någon att begå någonting dylikt. Den är inte ens ett akademiskt försök att leda i bevis för någon på förhand framförd teori. Däremot håller jag med om att det följande resonemanget är en spekulation omkring en eller flera möjliga händelsekedjor, och jag har baserat mitt resonemang utifrån hur jag tror att en framgångsrik revoltör skulle uppfatta situationen.

I händelse av en konflikt där det uppkommer manifestationer mot den svenska politiken - manifestationer av den grad att dessa också omfattar någon form av våldsytringar - kommer vi att möta en situation där flera intressesfärer kommer ha för avsikt att vinna inflytande.

Den först parten är staten. Enligt lagboken har staten våldsmonopol, men vi vet att vissa andra element i samhället utövar våld, antingen för politiska syften eller ekonomiska (staten har båda motiven). Staten kommer därför att agera mot alla andra som griper till våld. I vilken grad beror på polisledningens omdöme, kopplat till polisens förmåga att verkställa säkerhet och ordning.

Räkna också med att politiker och medierna kommer ge sina anvisningar om hur polisen skall arbeta. Sett ur den kulturmarxistiska tradition som präglat nyhetsutbudet de senaste åren misstänker jag starkt att redaktionerna ber polisen att fara hårt fram mot de svenskar som på ett eller annat sätt kan kopplas till invandringskritiska attityder.

Jag har här inte nämnt vem och vad som triggar igång konflikten, och det är egentligen egal för den turordning jag föreställer mig är nödvändig för ett framgångsrikt genomförande av en revolution. Jag fortsätter därför att räkna upp fler exempel på parter vid en politisk konflikt av samhällsomvälvande format:

En given grupp att nämna i sammanhanget är den autonoma vänstern, vilken redan är en aktör som använt mycket våld i anslutning till debatten om invandringsfrågan. Den autonoma vänstern har både personella och ideologiska anknytningar med medievärlden och det politiska etablissemanget. Den autonoma vänstern är mycket våldsbenägen; de kallas populärt för "gatstenvänstern". AFA är ett av de mest kända "firmanamnen". Vissa kallar sig för kommunister eller leninister.

Den tredje gruppen efter staten och autonoma vänstern som känns logisk att beskriva härpå är de som allmänt kallas för "extrem-höger". Något organisationsnamn kan jag inte lägga fram, och de brukar inte heller vara långlivade innan det dyker upp en ny konstellation. Enstaka ledargestalter kan bilda kontinuitet, men de har fört en hyfsat blygsam tillvaro, utom i vissa stadsdelar eller enstaka orter som betraktas som mellanstarka fästen. I denna kategori finns nationalsocialister, militanta fascister, försvarsorienterade fosterlandsvänner, etc etc.

Till gruppen "extrem-höger" räknar jag inte människor som rent generellt är invandringskritiska. Undertecknad har ingen plats i denna kategori, även om jag är säker på att mina meningsmotståndare skulle påstå att föreliggande alster skall betraktas som uttryck för extrem höger. Detta säger nog mer om mina meningsmotståndare än om mig.

Sett under den moderna historien har varken extremvänstern eller extremhöger kunnat påverka svensks politik. Oftast har deras insatser väckt antipati mot dem, och deras aktioner varit kontraproduktiva. Elaka tungor beskriver "gatstenvänstern" och "nassarna" som drägg av samma skrot och korn. De har aldrig varit så pass många eller effektiva att de setts som ett större samhällshot, utan enbart utgjort risker för enskilda personer eller grupper. (Detta oräknat att nynazister haft en skiss på statskupp under 1990-talet som kunnat påverka samhällssystemet)

Men vad kommer att ske den dagen då Andersson, Pettersson och Lundström och jag inser att staten kommer hindra oss från att försvara oss själva den dag Ahmed, Muhammed och Mustaffa leder en här med ilska muslimer som drar genom villaområdet och plundrar bostadshusen som tillhör etniska svenskar mitt i livet, måhända som kompensation för sänkta socialbidrag när välfärdssystemet går på knäna? Vi förutsätter här att Internet fortfarande är fritt och att nyheten sprids som en löpeld på sociala och alternativa medier (eller snabbare än att FB hinner döda alla länkar).

Vad kommer att hända när det svenska folket vaknar upp och inser att de utgör mål för fientliga handlingar från både den svenska staten och de främlingar som lockats hit av välfärdens gåvor?

Kommer Andersson, Pettersson och Lundström att anförtro sina problem till svenska staten, som redan under ett par årtionden förklarat att dessa skall bytas ut av den talrika avkomman till Ahmed, Muhammed och Mustaffa? Kanske, men de kommer inte att få den hjälp de önskar.

Eller kommer Andersson, Pettersson och Lundström att vända sig till den autonoma vänstern, vilken ägnat sig helhjärtat åt att jaga Sverigedemokrater längs mörka gångbanor och försöka knuffa ner dem från tunnelbaneperronger för att dessa till skillnad från vänstern varit kritiska till invandringen? Ja, om Andersson, Pettersson och Lundström vill åka på stryk...

Det ser ut som att de enda som kommer välkomna den nu rånade och misshandlade trion är extrem-högern. Jag misstänker att Andersson, Pettersson och Lundström ansluter sig med stor tvekan, men att de kommer att drivas dit av frustration över att alla andra i samhället vänt dem ryggen till .

Jag är den förste att säga att detta är en olycklig utveckling. Den kan hejdas medelst totalitära inslag, och jag är helt övertygad om att staten också överväger sådana metoder.

Då jag inte kan känna några sympatier med en totalitär stat måste jag erkänna att jag hyser ett gillande för tanken att många svenskar kommer till samma insikt och bestämmer sig för att göra någonting åt detta. Det finns ingen form för detta idag. Eller i alla fall ingen som jag känner till. Vi har ingen milis att tillgå. Det finns inga strukturer som kan utmana statens våldsmonopol mer än skytteklubbar, jägarlag och de samtal som förts mellan enskilda medlemmar.

Vi har inte heller haft någon värnplikt på flera år, varför endast de yrkeskriminella är de som fått vapenvana (plus också en del invandrarungdomar som istället för A-kassa fick betald grundutbildning hos Försvarsmakten, troligtvis med ambitionen att den svenska yrkesmilitären likt USA skall skaffa negrer och araber att använda som kanonmat, utan att tänka på vem som kan bli en trolig fiende mot landet). Det är nästan som att staten medvetet gjort svenska folket oförmögna att skydda sina egna liv och sin egendom. Nota bene, jag är själv motståndare till obligatorisk värnplikt; ingen skall tvingas att lära sig att döda andra, eller ens tvingas till en sådan handling. Vad vi behöver är inte en värnplikt, utan en istället en värnrätt.

Låt oss leka med tanken att de etniskt svenska revoltörerna mitt i livet trots allt, kanske med skytteklubbarnas och jaktlagens goda minne, lyckas mobilisera en trupp. Vad blir då deras uppgift?

Ja, det första är faktiskt inte att gripa till vapen och börja skjuta hej vilt omkring sig. Första steget blir naturligtvis att utbilda sig i att hantera vapnen. Det är mycket troligt att Andersson, Pettersson och Lundström initialt skaffat sig sina vapen för att kunna skydda sina liv och sin egendom i händelse av att Ahmed, Muhammed och Mustafa dyker upp igen för att plundra i villakvarteret. Vad vi har här är ett medborgargarde. De kommer aktiveras därför att

polismyndigheten inte kan fullfölja sitt samhällsuppdrag.

Mötet mellan Andersson, Pettersson och Lundström kontra Ahmed, Muhammed och Mustafa kan också vara det som får gnistan att tända till, och utlösa den konflikt som jag talar om i första kapitlet. Eskaleringen kan gå långsamt, men det kan också gå väldigt snabbt, allt beroende på omständigheterna. I mitt scenario inser förortsbanditerna att de inte längre kan gå fram hur de vill, och troligtvis kommer även de att vidta sina mått och steg. Kanske rekrytera de yrkeskriminella. Och förmodligen kommer de börja angripa de områden som ännu inte organiserat medborgargården. Räkna också med spridningseffekter.

När denna boll kommer i rullning finns det inte en chans att polisen kan få hejd på utvecklingen. Det är f.ö. därför som Sveriges riksdag beslutat sig för att svensk militär skall kunna sättas in mot sina egna medborgare. Frågan är bara vilken sida som militären kommer vara lojal mot? Min gissning är att det är initialt på statens sida, men jag hoppas innerligt att våra soldater hyser en motvilja att skjuta på den egna befolkningen, som blott bara önskar få vara ifred från inkräktare.

Det finns alltså en potential till att plundringen av villaområdena och att villaägarnas försvar leder till en inbördeskrigsliknande situation då det nu finns en kraft som svarar på inkräktarnas gärning. Och det är fullt möjligt att det sprider sig när medborgarna inser att staten inte kan göra något för dem, mer än att pungslå dem på skatt. Tusentals ilska röster, från bråkande skåningar, skorrande hallänningar, dundrande bohuslänningar, gnälliga Närkesbor, melodiosa och halvt hörbara dalmasar till talträngda norrlänningar, kommer att utbrista i ett " - Släng ut de där jävlarna, vi har fått nog". Och de som är föremål för folkets ilska kommer att ryta tillbaka och påminna alla som vill lyssna att de minsann blivit välkomnade och inbjudna till Sverige. Båda sidorna kommer att inse att de måste ta till vapen för att försvara sina intressen nu när man befinner sig i ett läge där landet inte är stort nog för alla (sett ur ett ekonomiskt och kulturellt perspektiv).

I detta läge är det troligt att det bryter ut en revolution. Vi kan vara absolut säkra på att extremvänstern och extremhögern kommer att mobilisera sig. Vi kan gissa att extremvänstern kommer stå på islamisternas och de våldsbenägna invandrarnas sida (och vilka dessa är står skrivet i stjärnorna, och är nog avhängigt frågan om vad de kan vinna på ett inbördeskrig). Och vi kan gissa att extremhögern kommer vara i opposition mot alla utom sig själva (åtminstone tills fraktionerna i rörelsen börjar slåss sinsemellan). Extremhögern kan paradoxalt nog få support av Sverigevänliga invandrare, om det inte finns bättre alternativ i deras ögon.

Om islamisterna och de våldsbenägna invandrarna välkomnar extremvänsterns anslutning låter jag vara obesvarat, men vi kan vara säkra på att fjolårets inflöde av unga män i vapenför ålder från diverse krigszoner sannolikt kommer utgöra en maktfaktor i spelet. Lägg därtill att dessa med stor sannolikhet kommer försörjas med pengar och vapen från Mellersta östern, då man hamnar i ett gyllene läge att förvandla Sverige till en islamistisk koloni, eller liknande lösning.

För Sveriges bästa måste det skapas en partilös grupp av revoltörer, som inte har extremvänsterns

eller extremhögerens, eller ens statens agenda. Jag kommer till detta i nästa kapitel.

I detta läge där ett inbördeskrig är oundvikligt, eller kanske till och med innan, ser jag att de partilösa revoltörerna - som inte tillhör någon av extremgrupperna - måste fastställa ett antal viktiga saker:

Man måste slå fast vad målet är med revolutionen.

Om de partilösa är vid sina sinnens fulla bruk, om än med lite högre puls än vanligt på grund av rädsla och förväntningar, och med en genuin känsla för allvaret, bör de komma till följande slutsatser.

1: Man måste få bort det sittande maktetablissemanget. Det betyder att både regering och samtliga riksdagsledamöter, vilka haft ansvar för den destruktiva utvecklingen som jag beskrivit här ovan måste avsättas.

2: Framställa förslag på en konstitution som bygger på frihetliga principer med respekt för egendomsrätten.

3: När konstitutionen fastställts blir nästa steg att avlägsna oönskade element i befolkningen.

Enligt min mening är detta den övergripande tågordningen som revolutionen borde genomföras med, om de partilösa revolutionärerna vill minimera den skadeverkan som dylik aktivitet kan vålla genom den irregularitet som präglar dess natur.

Målet för den revolution som Andersson, Pettersson och Lundström verkställer skall vara ett Sverige som bygger på frihetliga principer, som försvårar för staten att angripa sina egna medborgare. Deras mål kommer att skilja sig från de mål som extremvänstern, extremhöger och "Sverige-fienderna" har. Men framför allt så bygger de partilösas mål på värderingar som inte ens staten av idag står för. Detta skulle man kunna säga ger legitimitet åt deras revolution.

Kapitel tre: Grundläggandet av den frihetliga nationen Sverige

I mitt scenario talat om ett inbördeskrig. Jag har inte presenterat någon definition av denna konflikt eller dess omfattning, men jag har beskrivit t.ex. hur grupper med ickeuropeiskt ursprung i samband med en eroderad välfärdsstat vill ha mer än vad svenska staten kan erbjuda, och angriper därför andra medborgare och tar deras egendom. Och detta beteende kan komma att besvaras med motsvarande eller ännu starkare våld från det svenska folkets sida. Om man vill kalla detta för inbördeskrig eller inte är en fråga om semantik.

Inbördeskrig och/eller revolution?

I kapitel två anförde jag potentialen av en revolution utförd av partilösa som en väg ut ur det inbördeskrigsliknande tillståndet vi kan förvänta oss i förlängningen av dagens samhällsutveckling. Jag vill alltså understryka att den partilösa revolutionen och inbördeskriget är två olika saker. Inbördeskriget är konflikten mellan etniska svenskar tillsammans med invandrare som assimilerat sig, kontra de invandrare och politiska våldsverkare som har en totalitär inriktning.

Den partilösa revolten riktar sig mot dagens makthavare.

Den partilösa revolutionen däremot är den part som inte styrs av/involverar extremvänstern, extremhögern, islam/invandrargruppers särintressen, och som är lika mycket motståndare till dessa som till staten (eller snarare den politiska elit som härskar idag).

För att beskriva den inriktning som den partilösa revolutionen och dess anhängare borde anta för att skapa ett frihetligt Sverige måste jag först ägna några rader om denna revolutions legitimitet, och på vilken grund de kan genomföra punkt 1 i tågordningen.

Att förhindra riksdag och regering från att utöva sin lagenliga makt är i sig ett brott. Den svenska lagen medger inte några andra metoder än att via demokratiska val avsätta riksdagens ledamöter.

Jag tror att många skulle anse att den svenska lagen för ett tag måste nullifieras eftersom medborgarna i en resning mot statsapparaten vill hävda att de agerar i nödvärn. Om staten inte kan förhindra att invandrare angriper etniska svenskars liv och egendom skulle denna attityd vara berättigad. De partilösa revoltörerna måste sålunda vänta tills katastrofen är ett faktum, om detta resonemang skall fungera. Men kommer folket anse sig ha råd att vänta? Och ökar detta inte risken för att mindre frihetliga krafter tar initiativet?

Opinionsbildning eller våldskonflikt med politikerna?

Skulle den partilösa revolutionen förebygga den nationella katastrofen? Vore det inte bättre att agera i förväg?

Här talar vi i så fall i första hand om traditionell opinionsbildning. Revoltörerna kommer just då

inte agera i rollen som revoltörer. Men av historien att döma kommer genomslagskraften för deras budskap vara tveksam.

Fast kan vi säga att denna fas redan har passerats, d.v.s. genom bl.a. tidigare års invandringskritisk opinionsbildning? Vad mer finns att göra som kan få politikerna att öppna öronen och använda sitt eventuella förnuft? Återstår det för de partilösa revoltörerna nu endast att med olika grad av våld skilja regeringen och riksdagen från sin maktutövning? Jag ger här inget svar på den frågan, utan det avgörs ju av de som är involverade, och den rollen har inte jag.

Däremot kan jag spekulera i hur de partilösa revoltörerna skulle kunna resonera när de ger sig i kast med att bryta de "folkvalda" politikernas makt.

Staten bryter redan idag mot sina egna principer.

Ett argument är att Sveriges politiker själva bryter mot andan i rikets grundlag. Det finns några punkter som skulle kunna anföras. Jag tänker här på att politikerna inte följer principerna om att den offentliga makten skall utövas med respekt för den enskilda människans frihet och värdighet, eller den enskildes människans ekonomiska och kulturella välfärd.

Framför allt kan vi säga att politikerna inte lyckas leva upp till formuleringen "Det allmänna skall främja en hållbar utveckling som leder till en god miljö för nuvarande och kommande generationer".

Att staten inte lever upp till att den skall verka för att värna om den enskildes privatliv är redan konstaterat sedan länge.

Ett problem är att lagen bara ger makthavarna rätt att tolka huruvida de själva följer grundlagen eller ej. Det kan också tilläggas att den som inte läst Sveriges grundlag på länge bör återuppta bekantskapen, om inte annat så för att konstatera att politikerna ändrat i lagen på senare år för att i allt högre grad tillvarata statens intressen, och inte medborgarnas. Det finns alltså goda argument för medborgarna att ingripa, i synnerhet när den parlamentariska sammansättningen inte tycks spela roll för att hindra utvecklingen mot totalitarism.

Jag är fullt medveten om att de partilösa revoltörerna med sin frihetliga agenda ställs inför en paradox att samtidigt som man säger sig företräda ideal som skall förhindra angrepp mot liv och personlig egendom ger sig i kast med att bringa landets ledning ur sitt säte.

Men samtidigt så har ju politikerna redan försatt landet i den motsägelsefulla situationen att man bestämt att välfärdspolitik skall påbjudas genom lag, samtidigt som man med en annan lag anbefaller att samhället skall vara multikulturell, fastän staten med sitt agerande för det sistnämnda hotar just välfärden, vilket är ett faktum idag.

Välfärdssamhället skapade krisen.

Jag erkänner att det också är en paradox att de partilösa revoltörerna - som förhoppningsvis i

mycket stor omfattning bekänner sig till libertarianska idéer - måste riva upp den politiska definitionen av välfärdssamhället, samtidigt som man försvarar sitt ingripande p.g.a. att politikerna genom sina beslut skadat densamma.

Anledningen till att de partilösa revoltörerna bör ha denna agenda om att ersätta statligt kontrollerad välfärdspolitik med en välståndsbaserad politik är att det är med stöd av välfärdspolitiken som politikerna lyckats leda väljarna till att rösta fram en politik som är skadlig för nationen, och detta utan att det haft någon större betydelse för vilken färg respektive parti haft.

Den partilösa revolutionen kan bli totalt oblodig (i jämförelse med det etniska inbördeskriget).

När det gäller själva genomförandet av den partilösa revolutionen kan jag mycket väl tänka mig att den kan verkställas med betydligt mindre våld än vad som kommer äga rum under inbördeskriget i övrigt. Allt detta hänger på hur de andra parterna agerar (extrem-vänstern, extrem-högern, staten med polis och militär).

De partilösa skulle kunna genomföra sin revolution medelst strejker och fysiska blockader. I vissa sammanhang hyllar politikerna konceptet med "civil olydnad", och jag föreställer mig att partilösa revoltörer med förtjusning erbjuder mycket av denna vara. Ett exempel skulle kunna vara att bilda en mänsklig kedja runt riksdagshuset och regeringskansliet. Med lite uthållighet skulle dessa byggnader även kunna ockuperas för att förhindra maktutövning.

De partilösa revoltörerna skulle även kunna inrätta alternativa organ som ersätter de statskontrollerade. Man skulle också kunna genomföra alternativa folkomröstningar. Beroende på statens motståndsbägenhet finns det dock en risk att det blir en mer tekniskt våldsmässig konflikt mellan medborgarna och statens representanter. Helt klart är en av framgångsfaktorerna huruvida de partilösa revoltörerna har folkligt stöd eller inte, och om de även kan få stöd av enskilda som fungerat inom den statliga sfären. Det bör inte heller uteslutas att politikerna skiljs från sina uppdrag på mer osympatiska sätt. Jag kan bara spekulera.

När den ordinarie regeringen och riksdagen berövats möjlighet att utöva sin makt bör man skyndsamt presentera en ny konstitution. I enlighet med principen "Slösa inte bort en bra kris" vet jag att andra grupper inom såväl den autonoma vänstern (med stöd av internationella aktörer) liksom extrem-högern väldigt gärna skulle vilja fylla vakuumet med sina egna idéer om hur Sverige skall styras i framtiden. Jag anser att det därför är påkallat att även de frihetligt sinnade bör ha samma attityd, och slåss för sin sak med samma iver som alla andra.

Sverige behöver ändå en ny konstitution under alla omständigheter.

Jag har länge förespråkat att frihetliga aktörer i Sverige bör samarbeta och ta fram ett förslag till en ny konstitution för vårt land. Detta arbete kan genomföras vare sig vi störtas in i ett inbördeskrig eller ej; det är under alla omständigheter redan nu nödvändigt att ersätta dagens

grundlag med förordningar som skyddar medborgarnas intressen före statens.

Förslaget till frihetlig grundlag skall presenteras för svenska folket, och medborgarna får i enlighet med gällande ordning som i dag folkomrösta.

Det jag kan se i denna konstitution är bl.a. en övergång till det republikanska tänkandet som existerade då USA bildades. Jag kan också föreställa mig en maktöverflyttning från stat till regioner och kommuner, till och med ända ner på nivå för respektive tätort. Det jag närmast förväntar mig är också att de flesta statliga lagar och regleringar försvinner. Och till detta följer också ett ökat individuellt ansvar för den enskilde.

Allt detta hade kunnat realiseras även utan ett inbördeskrig och väpnad revolution, och dessutom betydligt smärtligrare. Men vi står inför faktum.

Vilka ställer sig bakom den partilösa revolten?

Jag har redan nämnt att det finns grupper som kommer se den nationella krisen som ett gyllene tillfälle att gripa makten, som t.ex. icke-demokratiska socialister inom extrem-vänstern, och fascister inom extrem-högern.

Eftersom vi med största sannolikhet kan räkna med att det i ett inbördeskrig blir en väpnad konflikt mellan etniska svenskar och rovgiriga invandrare (med passusen att det finns invandrare som inte har denna egenskap), så är det synnerligen destruktivt om vi skall låta extremister på den politiska ytterkanten sätta målet för kampen om Sveriges nationella och kulturella överlevnad. Vare sig det blir socialister eller fascister (oräknat deras likheter) som tar kommandot, så blir resultatet med största sannolikhet ett samhälle som är mindre fritt än det vi har idag, och det är illa nog redan nu, och definitivt ett samhälle med en ännu starkare stat.

Eftersom både extrem-vänstern och extrem-högern alltid saknat ett bredare folkligt stöd är det troligare att de utsatta medborgare som i desperation sökt sig till dem avstår från dessa gruppers inhumana radikalism, om det finns en mer frihetlig, human och rättvis väg för att slå vakt om landets frihet och skydda det från nuvarande och framtida övergrepp.

Det är min övertygelse att svenska folket en dag kommer känna att det är hög tid att ta politisk ställning *för* en idé än att som vanligt bara leta efter en väg att protestera *emot* etablissemanget.

Man skall inte heller utesluta att i den fas där vi har ett aktivt inbördeskrig, bör vi låta extremvänster och extremhöger initialt gå i klinch med varandra, företrädesvis på sådant sätt och på sådan plats att de inte skadar andra än sig själva. (Drömman kan man ju alltid göra)

Kapitel fyra: Genomförandet av det frihetliga Sverige

För att kunna göra en bedömning av mitt tankeexperiment måste vi här förutsätta att utvecklingen gått ungefärligt som jag beskrivit det, d.v.s. att en återhållsam mobb eller motsvarande "skrämt bort" regering och riksdag; att en folkomröstning hållits om en ny konstitution; att staten fått ett begränsat uppdrag.

Motsvarande förändring på individnivå innebär att svenska folket lärt sig att detta med att ha en bössa i garderoben eller pistol eller en effektiv pepparspray i damväskan är succé sedan allt färre ligister vågar sig fram för att stjäla kontanter, kort, PIN-koder, smycken, bilar eller andra lättförflyttade egendomar.

Från kollektivism till individualism

Svenska folket bör också ha förstått att det var det gamla politiska systemet - det som baserades på kollektivism och som ledde till den skatte- och kreditfinansierade välfärdsstaten - som skapade det samhälle som ledde till katastrof. Och de bör också förstå att ett samhälle som bygger på frivillig samverkan mellan enskilda människor leder till ett sundare välstånd.

Har vi tur innebar mitt scenario att Sverige omdanades utan alltför mycket blodspillan, eller att i vart fall den partilösa revolutionen inte vållade någon harm för medborgarnas tillvaro i större utsträckning. Vad själva inbördeskriget ställt till med vågar jag inte tänka på, men vi bör vid det här laget kunna se en väg ut ur detsamma när Sverige fått en frihetlig konstitution som medger att medborgarna agerar för sitt eget bästa, istället för att staten får behålla sitt agendadrivna våldsmonopol.

En viktig grundprincip i ett land med frihetlig konstitution är att det skall kunna fungera utan politiska dekret och direktiv. Jag tror dock att under inbördeskriget kommer frihetsidealen att stöta på patrull gång efter annan, förhoppningsvis utan att denna strävan efter individuell och naturlig frihet störs alltför mycket av extremvänstern och extremhögern (så snart de stängt sig trötta mot varandra).

Folket måste ha rätt att värja sig mot angrepp, vare sig det utförs av staten eller barbarer

En annan lika viktig grundprincip är att den enskildes rätt till liv och egendom respekteras. Här har vi frågan om hur detta skall säkerställas, och där kommer libertarianismen in med sin minimala stat, eller anarkisten som förespråkar frivillig samverkan. Då Sverige i detta skede fortfarande befinner sig i efterdyningarna av inbördeskriget, eller kanske till och med är mitt uppe i det, kommer den minimaliserade staten få ägna sig åt sina kärnuppgifter. Och alla envar skall själv eller i samarbete kunna få försvara sitt liv, sin hälsa och sin egendom.

Invandringsproblemet måste lösas utan rasism

Utifrån den frihetliga konstitutionen kommer vi att kunna utläsa att staten inte längre har några åtaganden för de invandrare som de tidigare regeringarna lockat hit. Det är upp till varje enskild fastighetsägare att avgöra om han eller hon vill ha kvar sina hyresgäster, och upp till invandrarna att själva stå för sina uppehållskostnader.

Det kommer också vara fritt fram för organisationer att samla in frivilliga bidrag för att upprätthålla flyktingmottagning och ge bistånd till hjälpbehövande. Omfattningen på denna verksamhet beror helt och hållet på de medel de kan få fram. De som saknar egendom och medel för sitt uppehälle, ej är dokumenterade gäster samt ej är svenska medborgare kommer att avvisas enligt detta scenario.

Enligt min bedömning kommer vi inte se någon etnisk utrensning om den svenska sidan vinner inbördeskriget och/eller fullbordar den partilösa revolutionen och antar en frihetlig konstitution. Det är först ifall inbördeskriget fått en sådan omfattning att vi talar om tusentals dödsfall i regelrätta strider som svenska folket kan komma fatta det gemensamma beslutet om en omfattande repatriering. Det skulle innebära att hela stadsdelar och kanske delar av de större städerna skulle tömmas. Detta är en enormt stor apparat, och det skall mycket till innan vi kommit så långt (och troligtvis har NATO-trupper redan tagit över Sverige, vilket i sig är ett problem som måste adresseras).

Sverige kommer under alla omständigheter få betala priset för tidigare misstag

Jag tror därför att vi kommer att få se hur enklaverna runt om i storstäderna förblir intakta, och kanske till och med utvecklas till autonoma zoner med övervakade gränser. Det är mycket troligt att i samband med inbördeskrigets utbrott kommer ske en förflyttning av invandrare från glesbygd till storstäder, företrädesvis invandrare med muslimsk bakgrund.

Frågan är hur hållbar denna nya samhällsordning är? Mycket hänger på hur svenska folket väljer att disponera sin nyvunna frihet och om vi kan bygga upp samhället utan intervention från andra makter, t.ex. NATO eller FN. Det är mycket sannolikt att dessa institutioner tillsammans med organisationer som Internationella Valutafonden och framför allt EU kommer försöka förhindra en orientering mot ett självständigt libertarianskt/frihetligt/anarko-kapitalistiskt samhälle. Det är mycket troligt att utomstående kommer att försöka förstöra den nyvunna folkliga friheten genom att aktivera de invandrarkontrollerade enklaverna, och på så sätt initiera en ny omgång av oroligheter som kan leda till inbördeskrig igen.

Omvänt kan man fråga sig hur enklaverna kommer att förhålla sig till det frihetliga Sverige. Bör de inte se fördelar i att vi avslutar experimentet med statssponsrad artificiell multikulturalism? Vi kan redan idag se att de strävar efter självstyre genom upprättandet av s.k. no go-zoner. Religiösa företrädare "föreslår" (kräver) att de skall få överta ansvaret för ordning och utveckling i de invandrartäta förorterna.

Delar av landet är förlorat, och resten måste avsocialiseras

I mitt föreslagna scenario där statens åtaganden ersatts av medborgerlig makt finner jag stora likheter med den avsocialisering som ägde rum i Östtyskland när det landet återförenades med Västtyskland och kommunistväldet avskaffades. Hans-Hermann Hoppe utvecklade en del intressanta tankar om ämnet innan återföreningen fullbordades, och fokuserade sig på hur statens ägodelar borde överföras/återföras till folket. Eftersom jag i mitt scenario avskaffar det statliga ägarskapet är jag medveten om att detta innebär att samhällsägda egendomar i de s.k. enklaverna också kommer beröras.

Enligt Hoppes teori för avsocialisering i Östtyskland skulle statsägda fabriker och bostäder övergå till de anställda och de boende, företrädesvis i form av ägarandelar som människorna kan förfoga över och behålla eller sälja vidare. Hoppe resonerade också kring mer kollektivt hållna egendomar, såsom gator och infrastruktur, och önskade praktisera en motsvarande lösning, baserat på att en invånare som betalat skatt i en kommun skall kunna erhålla en andel av t.ex. kommunens vägnät, sjukhus, skola, etc.

Denna modell skulle kunna appliceras på de samhällsägda egendomarna i enklaverna. Jag råddebråkade Hans-Hermann Hoppe ang. invånarnas rätt till samhällsägda bostäder fastän de erhållit ekonomiskt understöd av samhället; alltså att de boende i allmännyttan fått sin hyra betald, och att de därmed inte skulle kunna göra anspråk på ägandet. Hoppe hade tyvärr inget färdigt svar eller ens ett resonemang kring detta, och jag har i detta skede inte heller någon färdig lösning. Jag väljer därför att leka med tanken på att det som befinner sig inom enklaverna blir sålunda enklavernas eget ansvar att hantera.

Ett samhälle grundat på medborgarnas villkor - inte statens

Konsekvensen av den partilösa revolutionen innebär att en hel del strukturer och funktioner kommer att förändras eller kanske till och med upphöra att existera. Det kommer att innebära en mycket omfattande avreglering inom de flesta områden. För att inte trigga fram en kontrarevolution med totalitära förtecken är det nödvändigt att genomföra reformer i flera steg. Vi kommer inte längre kunna definiera riksbank, upplåning och lagstiftning på samma sätt som vi gör idag, men samtidigt kommer modellen att bli både tydligare och mer förenklad. Universella principer ersätter hyllmeter av lagböcker, förordningar och andra regelverk. Framför allt kommer vi också se en mycket kraftigt decentraliserad ordning.

Även om Sverige med detta ställts om till att bli en stat präglad av individualism kommer vissa samhällsfunktioner kvarstå - men bedrivs i annan regi än av staten - helt enkelt av den enkla anledningen att människor känner samhörighet med likasinnade, och därmed kommer att känna ansvar för sin omgivning. Men medborgarna kommer nu kunna agera helt frivilligt i enlighet med de enkla frihetliga principerna.

Exakt hur det frihetliga samhället kommer se ut går inte att fastställa helt kategoriskt. Jag kan mycket väl tänka mig att det uppstår en mångfald som öppnar sig för en helt ny marknad som staten inte kan manipulera, där likasinnade människor samlas i sina favoritområden. Jag skulle

inte utesluta att vissa städer blir till sin egen nation, där det i en stad praktiseras anarki i dess ädlaste form med fullständigt kroppslig autonomi (Christiania i Danmark, typ), medan det i någon annan sker en mer kollektivistisk inriktning, med lokal skatt och allt därtill som förde olycka över vårt land, men som kanske fungerar bättre när det finns en lokal avgränsning och en större närhet till fattade beslut. Det fina är att det kommer bli enklare för människor att forma sina liv efter egna önskemål och sin förmåga jämfört med hur det är idag.

Kapitel fem ägnas åt innebörden av den frihetliga politiken som Sveriges nästa konstitution bör bygga på.

[Redigerarens notering: Något femte kapitel har ej publicerats av författaren]